

му рекль, Прѣди да поѣе пѣтель-тъ, трижди ще ся отречешъ отъ мене: и излѣзе вѣнъ и плака горко. Ст. 75.

П. Що притуря тука Лука?

О. “И обърнѣ ся Господь та погледнѣ Петра.” Лук. 22; 61. Види ся че Иисусъ стоеше на едно мѣсто отъ което можаше да види Петра въ дворъ-тъ, и понеже той бѣше ся молилъ за Петра, тогазъ обраца къмъ него единъ погледъ пълнъ съ любовь и съжаленіе, който скоро стопи Петрово-то сѣрдце: а той завчасъ излѣзва отъ мѣсто-то на искушеніе-то си, търси уединено мѣсто, и тамъ плаче горко. Подиръ покаяніе-то си той станѣ твърдъ силенъ и бодръ, и способенъ да утвърди братія-та си. Виждѣ Лук. 22; 32. Дѣян. 2; 14. 4; 13. Въ това видимъ примѣръ отъ Божественнѣ-тъ благодать, която е изобилна за най лошы-ты грѣшници, но никакъ не опрощава да прѣбываѣтъ въ грѣхъ-тъ.

П. Що трѣбува да ся научимъ отъ паданіе-то и покаяніе-то Петрово?

О. (1) Да отбѣгуваме отъ мѣста-та на искушеніе-то.

(2) Да ся надѣемъ само на Божіѣ-тъ благодать, а не на нашѣ-тъ силѣ.

(3) Да бѣдемъ будни и да ся молимъ, да не влѣземъ въ искушеніе.

(4) А когато видимъ че сме съгрѣшили, безъ забавѣ да прибѣгнемъ чрѣзъ искренно покаяніе къмъ милость-тъ и благодать-тъ на нашій-тъ Спаситель.

(5) Да ся чудимъ на тѣзи благодать, която станѣ доводна за Петра, доводна е и за насъ, и съсъ все сѣрдце да ѣ хвалимъ.

